

Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-213/01 και T-214/01

Österreichische Postsparkasse AG και Bank für Arbeit und Wirtschaft AG

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Προσφυγή ακυρώσεως — Ανταγωνισμός — Κανονισμός 17 — Κανονισμός (ΕΚ) 2842/98 — Απόφαση 2001/462/ΕΚ/ΕΚΑΧ — Σύμβουλος ακροάσεων — Πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα — Παραδεκτό — Έννομο συμφέρον — Ιδιότητα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος — Τελικός πελάτης ο οποίος είναι ο αγοραστής των αγαθών ή των υπηρεσιών — Πρόσβαση στις ανακοινώσεις αιτιάσεων — Εμπιστευτικές πληροφορίες — Εύλογο συμφέρον»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (πέμπτο τμήμα) της 7ης Ιουνίου 2006 II - 1609

Περίληψη της αποφάσεως

1. *Προσφυγή ακυρώσεως — Έννομο συμφέρον*
(Άρθρα 230, εδ. 4, ΕΚ και 233 ΕΚ)
2. *Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις δεκτικές προσφυγής — Πράξεις παράγουσες δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα*
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)

3. Προσφυγή ακυρώσεως — Πράξεις δεκτικές προσφυγής
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ· κανονισμοί του Συμβουλίου 17, άρθρο 3 § 2, και 2842/98, άρθρο 7· απόφαση 2001/462 της Επιτροπής, άρθρο 9, εδ. 2)
4. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Αναγνώριση της ιδιότητας του καταγγέλλοντος
(Κανονισμοί του Συμβουλίου 17 και 2842/98)
5. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Εξέταση των καταγγελιών
(Άρθρο 81 ΕΚ και 82 ΕΚ· κανονισμός 17 του Συμβουλίου, άρθρο 3 § 2)
6. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Δικαιώματα των καταγγελλόντων
(Άρθρο 81 ΕΚ και 82 ΕΚ· κανονισμοί του Συμβουλίου 17, άρθρο 10 §§ 3 και 6, και 2842/98, άρθρα 7 και 8· απόφαση 2001/462 της Επιτροπής, άρθρο 12 § 4)
7. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Δικαιώματα των καταγγελλόντων
(Κανονισμός 2842/98 του Συμβουλίου, άρθρο 7)
8. Ανταγωνισμός — Διοικητική διαδικασία — Πρόσβαση στον φάκελο
(Ανακοίνωση 97/C 23/03 της Επιτροπής)

1. Μια προσφυγή ακυρώσεως την οποία ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει συμφέρον να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη. Ένα τέτοιο συμφέρον δεν υπάρχει παρά μόνον αν η ακύρωση της πράξεως μπορεί να έχει, αυτή καθαυτήν, έννομες συνέπειες.

Συναφώς, κατά το άρθρο 233 ΕΚ, το όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη οφείλει να λάβει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως. Τα μέτρα αυτά δεν αφορούν την εξαφάνιση της πράξεως από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι αυτή επήλθε με την ακύρωσή

της από τον δικαστή. Αφορούν ιδίως την εξαφάνιση των αποτελεσμάτων που παρήγαγε η εν λόγω πράξη και τα οποία επηρεάζονται από τη διαπιστωθείσα έλλειψη νομιμότητας. Η ακύρωση μιας πράξεως που έχει ήδη εκτελεστεί είναι πάντα ικανή να έχει έννομες συνέπειες. Πράγματι, η πράξη παρήγαγε ενδεχομένως έννομα αποτελέσματα την περίοδο κατά την οποία ίσχυσε και τα αποτελέσματα αυτά δεν εξαφανίστηκαν οπωσδήποτε με την ακύρωσή της. Ομοίως, η ακύρωση μιας πράξεως μπορεί να καταστήσει δυνατή την αποφυγή του ενδεχομένου επαναλήψεως στο μέλλον του ελαττώματος ελλείψεως νομιμότητας από το οποίο αυτή πάσχει. Για τους λόγους αυτούς, μια ακυρωτική δικαστική απόφαση αποτελεί την αφετηρία με βάση την οποία το οικείο κοινοτικό όργανο μπορεί να υποχρεωθεί να τακτοποιήσει κατάλληλα την κατά-

σταση του προσφεύγοντος ή να αποφύγει την έκδοση παρόμοιας πράξεως.

Επομένως, στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικά με παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, το γεγονός ότι μια ανακοίνωση αιτιάσεων διαβιβάστηκε σε τρίτον καταγγέλλοντα μετά την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως με αντικείμενο την αμφισβήτηση του κύρους της απόφάσεως βάσει της οποίας πραγματοποιήθηκε η διαβίβαση αυτή δεν έχει ως αποτέλεσμα να καταστήσει άνευ αντικείμενου την εν λόγω προσφυγή. Πράγματι, η ενδεχόμενη ακύρωση της επίμαχης απόφάσεως ενδέχεται να έχει αυτή καθαυτήν έννομες συνέπειες επί της καταστάσεως των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η οικεία διαδικασία, ιδίως με την αποφυγή της επαναλήψεως μιας τέτοιας πρακτικής εκ μέρους της Επιτροπής και καθιστώντας παράνομη τη χρησιμοποίηση των ανακοινώσεων αιτιάσεων που διαβιβάστηκαν παρνόμως σε τρίτους.

(βλ. σκέψεις 53-55)

2. Συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμεις να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση.

Καταρχήν, τα ενδιάμεσα μέτρα, σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής αποφάσεως, δεν αποτελούν πράξεις δεκτικές προσφυγής. Εντούτοις, οι πράξεις ή οι αποφάσεις που ελήφθησαν κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής διαδικασίας, που συνιστούν οι ίδιες το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από εκείνη η οποία έχει ως προορισμό να παράσχει τη δυνατότητα στην Επιτροπή να λάβει απόφαση επί της ουσίας της υποθέσεως και που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του θέση, αποτελούν επίσης πράξεις δεκτικές προσφυγής.

Έτσι, απόφαση της Επιτροπής που πληροφορεί μια επιχείρηση την οποία αφορά μια διαδικασία παραβάσεως ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η τελευταία δεν θα τύχουν της εμπιστευτικής μεταχειρίσεως που εγγυάται το κοινοτικό δίκαιο, και, επομένως, μπορούν να ανακοινωθούν σε τρίτο καταγγέλλοντα παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι της εν λόγω επιχείρησης μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική της θέση, καθόσον με τον τρόπο αυτό η επιχείρηση στερείται της προστασίας που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο και έχει οριστικό χαρακτήρα, όντας ανεξάρτητη από την τελική απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με τη διάπραξη παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού.

Επιπλέον, η δυνατότητα που διαθέτει η επιχείρηση να ασκήσει προσφυγή κατά της τελικής αποφάσεως με την οποία θα διαπιστώνεται η παράβαση των κανό-

νων του ανταγωνισμού δεν είναι ικανή να προστατεύσει προσηκόντως τα δικαιώματά της στον τομέα αυτό. Αφενός, η διοικητική διαδικασία μπορεί να μην καταλήξει σε απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως. Αφετέρου, η προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής, αν πράγματι ληφθεί μια τέτοια απόφαση, οπωσδήποτε δεν παρέχει στην επιχείρηση το μέσο για να προλάβει τα αμετάκλητα αποτελέσματα που θα συνεπαγόταν η παράτυπη ανακοίνωση ορισμένων εγγράφων της.

Επομένως, μια τέτοια απόφαση είναι δεκτική προσφυγής ακυρώσεως.

(βλ. σκέψεις 64-66)

3. Απόφαση συμβούλου ακροάσεων, λαμβανόμενη βάσει του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού, επιτρέπущα τη διαβίβαση σε καταγγέλλοντα τρίτο μη εμπιστευτικού κειμένου της ανακοινώσεως αιτιάσεων που αφορά επιχείρηση κατά της οποίας έχει κινηθεί διαδικασία λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού αποτελεί το πέρας μιας ειδικής διαδικασίας διαφορετικής από τη γενική διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ, καθορίζοντας οριστικά τη θέση της Επιτροπής επί του ζητήματος της διαβίβασεως του μη εμπιστευτικού κειμένου της ανακοινώσεως αιτιάσεων στον ως άνω καταγγέλλοντα τρίτο. Η ως άνω απόφαση συνεπάγεται οπωσδήποτε ότι έχει αναγνωριστεί προηγουμένως υπέρ

του καταγγέλλοντος τρίτου η ιδιότητα του έχοντος έννομο συμφέρον αιτούντος υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, διότι από αυτή την ιδιότητα απορρέει το δικαίωμα του τρίτου αυτού να ζητήσει να λάβει γνώση της ανακοινώσεως αιτιάσεων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7 του κανονισμού 2842/98, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ].

Κατά συνέπεια, η επιχείρηση την οποία αφορά η οικεία διαδικασία μπορεί να αμφισβητήσει με την προσφυγή της τόσο την απόφαση του συμβούλου ακροάσεων να διαβιβάσει το μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων στον καταγγέλλοντα τρίτο όσο και το αναγκαίο στοιχείο που αποτελεί τη βάση της αποφάσεως αυτής, δηλαδή την εκ μέρους της Επιτροπής αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος του καταγγέλλοντος τρίτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Σε διαφορετική περίπτωση, η ως άνω επιχείρηση δεν θα ήταν σε θέση να εμποδίσει το ενδεχόμενο να γνωστοποιηθούν οι αιτιάσεις που της προσάπτει η Επιτροπή σε τρίτον που υπέβαλε αίτηση ή καταγγελία χωρίς αυτός να έχει το έννομο συμφέρον που απαιτεί η κοινοτική ρύθμιση, ή —σε περίπτωση που η διαβίβαση αυτή έχει ήδη πραγματοποιηθεί— να ζητήσουν να κηρυχθεί παράνομη η εκ μέρους τρίτων χρησιμοποίηση των επίμαχων πληροφοριών.

(βλ. σκέψεις 71-72, 78)

4. Οι κανονισμοί 17 και 2842/98, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογήν των άρθρων [81] και [82] ΕΚ, δεν απαιτούν η οικεία αίτηση ή καταγγελία να αποτελεί την αιτία τής εκ μέρους της Επιτροπής κινήσεως της διαδικασίας παραβάσεως, ιδίως του σταδίου της προκαταρκτικής έρευνας, προκειμένου περί της αναγνώρισεως της ιδιότητας του καταγγέλλοντος. Τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που επικαλούνται έννομο συμφέρον να διαπιστώσει η Επιτροπή παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού μπορούν, επομένως, να υποβάλλουν αίτηση ή καταγγελία προς τούτο άπαξ και κινηθεί, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως άλλου, το στάδιο της προκαταρκτικής έρευνας της διαδικασίας παραβάσεως. Διαφορετικά, πρόσωπα έχοντα ένα τέτοιο έννομο συμφέρον θα εμποδίζονταν να ασκήσουν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας τα διαδικαστικά δικαιώματα που συνδέονται με την ιδιότητα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος.

Ανάλογα με την ένταση της προσβολής του κάθε συμφέροντος, οι προαναφερθέντες κανονισμοί προβλέπουν μια διαβάθμιση της συμμετοχής στη διαδικασία παραβάσεως των λοιπών φυσικών ή νομικών προσώπων εκτός των επιχειρήσεων κατά των οποίων η Επιτροπή έχει απευθύνη αιτίαση. Συναφώς, οι κανονισμοί αυτοί διακρίνουν, μεταξύ, πρώτον, του «αιτούντος ή καταγγέλλοντος που επικαλείται έννομο συμφέρον», στον οποίο η Επιτροπή αποστέλλει αντίγραφο του μη εμπιστευτικού κειμένου των αιτιάσεων, όταν αυτή διατυπώνει αιτιάσεις όσον αφορά ζήτημα σε σχέση με το οποίο της έχει υποβληθεί σχετική αίτηση ή καταγγελία (άρθρο 3, παρά-

γραφοί 1 και 2, του κανονισμού 17 και άρθρα 6 έως 8 του κανονισμού 2842/98), δεύτερον, του «τρίτου που εξαρτά αξιόλογα συμφέροντα», ο οποίος, αν επιθυμεί να εκφράσει την άποψή του, έχει το δικαίωμα να ζητήσει από την Επιτροπή να τον πληροφορήσει εγγράφως περί της φύσεως και του αντικειμένου της διαδικασίας, καθώς και να της γνωστοποιήσει εγγράφως τις θέσεις του (άρθρο 19, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2842/98), και, τρίτον, των «λοιπών τρίτων», στους οποίους η Επιτροπή μπορεί να παράσχει την ευκαιρία να εκφράσουν προφορικά την άποψή τους (άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 2842/98).

Επομένως, κάθε αιτών ή καταγγέλλον που επικαλείται έννομο συμφέρον έχει το δικαίωμα να λάβει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων. Όσον αφορά τους τρίτους που εξαρτούν αξιόλογα συμφέροντα, αν οι συνθήκες της συγκεκριμένης υποθέσεως το δικαιολογούν δεν αποκλείεται να μπορεί η Επιτροπή, χωρίς ωστόσο να υποχρεούται, να τους διαβιβάσει ένα μη εμπιστευτικό κείμενο της ανακοινώσεως αιτιάσεων, ώστε αυτοί να είναι πλήρως σε θέση να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των προβαλλόμενων παραβάσεων που αποτελούν το αντικείμενο της σχετικής διαδικασίας. Πέρα από τις δύο αυτές περιπτώσεις δεν προβλέπεται, στο πλαίσιο των κανονισμών 17 και 2842/98, η δυνατότητα της Επιτροπής να διαβιβάζει την ανακοίνωση σε άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα εκτός από τις επιχειρήσεις σε

βάρος των οποίων διατυπώθηκαν αιτιάσεις.

(βλ. σκέψεις 91, 106-108)

5. Ένας τελικός πελάτης που αγοράζει αγαθά ή υπηρεσίες μπορεί να έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17. Πράγματι, ένας τελικός πελάτης που αποδεικνύει ότι τα οικονομικά συμφέροντά του εθίγησαν ή ότι μπορούν να θιγούν εξαιτίας του οικείου περιορισμού του ανταγωνισμού έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 17 να υποβάλει καταγγελία προκειμένου να διαπιστώσει η Επιτροπή μια παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

Επομένως, η αναγνώριση σε έναν τελικό πελάτη της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος εξαρτάται από το αν αυτός μπορεί να υποστεί οικονομική ζημία εξαιτίας των οικείων πρακτικών και όχι, επομένως, από τη συμμετοχή του σε καθεμία από τις αγορές του προϊόντος που αποτελεί το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής.

Συναφώς, οι κανόνες προς εξασφάλιση του ανόθευτου ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς έχουν ως τελικό σκοπό την ευτυχία του καταναλωτή.

Ειδικότερα, ο σκοπός αυτός προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 81 ΕΚ. Πράγματι, να μεν η απαγόρευση που επιβάλλει η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής μπορεί να μην εφαρμόζεται σε συμπράξεις που συμβάλλουν στη βελτίωση της παραγωγής ή της διανομής των προϊόντων ή στην προώθηση της τεχνικής ή οικονομικής προόδου, η εν λόγω δυνατότητα όμως, που προβλέπεται στο άρθρο 81, παράγραφος 3, ΕΚ, εξαρτάται ιδίως από την προϋπόθεση ότι εξασφαλίζεται συγχρόνως στους καταναλωτές των οικείων προϊόντων δίκαιο τμήμα από το όφελος που προκύπτει. Έτσι, το δίκαιο και η πολιτική του ανταγωνισμού έχουν μια αναμφισβήτητη επίπτωση επί των συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων των τελικών πελατών που αγοράζουν αγαθά ή υπηρεσίες. Η αναγνώριση υπέρ των πελατών αυτών —που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οικονομική ζημία εξαιτίας μιας συμβάσεως ή μιας συμπεριφοράς που μπορεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό— της υπάρξεως εννόμου συμφέροντος να ζητήσουν να διαπιστώσει η Επιτροπή μια παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ συμβάλλει στην πραγματοποίηση των σκοπών του δικαίου του ανταγωνισμού.

Η εν λόγω εκτίμηση δεν καθιστά άνευ αντικειμένου την έννοια του εννόμου συμφέροντος μέσω μιας υπερβολικά ευρείας ερμηνείας, ούτε υποθάλλει τη «λαϊκή αγωγή» (*actio popularis*). Πράγματι, το να γίνει δεκτό ότι ένας καταναλωτής που αποδεικνύει μια προσβολή των οικονομικών συμφερόντων του εξαιτίας κάποιας συμπράξεως την οποία καταγγέλλει μπορεί για τον λόγο αυτό να έχει έννομο συμφέρον υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 δεν σημαίνει ότι θεωρείται ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει ένα τέτοιο συμφέρον.

Ομοίως, όσον αφορά τα επιχειρήματα που αντλούνται από τον πολλαπλασιασμό των καταγγελιών και τις δυσχέρειες των διοικητικών διαδικασιών που θα απέρρεαν από την αναγνώριση της ιδιότητας του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος στους τελικούς πελάτες, δεν είναι δυνατή η προβολή τέτοιων αντιρρήσεων προκειμένου να περιοριστεί η αναγνώριση του εννόμου συμφέροντος υπέρ τελικού πελάτη που αποδεικνύει ότι ζημιώθηκε οικονομικά από την επιζήμια για τον ανταγωνισμό πρακτική την οποία καταγγέλλει.

Ο τρίτος αιτών ή καταγγέλλων πρέπει να επικαλείται έννομο συμφέρον του να ζητήσει να διαπιστωθεί μια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81 ΕΚ ή του άρθρου 82 ΕΚ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υποχρεούται να εξακριβώνει ότι ο τρίτος πληροί την προϋπόθεση αυτή.

Τέλος, όταν ο αιτών δικαιολογεί πράγματι την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεούται να εξακριβώνει αν ο αιτών αυτός έχει ενδεχομένως άλλα κίνητρα.

(βλ. σκέψεις 114-118, 124, 131)

6. Οι κανονισμοί 17 και 2842/98, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογήν των

άρθρων [81] και [82] ΕΚ, δεν προβλέπουν ειδική προθεσμία εντός της οποίας ένα τρίτος αιτών ή καταγγέλλων που έχει έννομο συμφέρον να πρέπει να ασκήσει το δικαίωμά του να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του στο πλαίσιο μιας διαδικασίας παραβάσεως. Επιπλέον, η απόφαση 2001/462, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού, παρέχει τη δυνατότητα να αναπτύξει ο αιτών ή ο καταγγέλλων την άποψή του σε οποιαδήποτε στιγμή της διαδικασίας, προβλέποντας ρητά, στο άρθρο 12, παράγραφος 4, ότι, λαμβανομένης υπόψη της ανάγκης προστασίας του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να εκφράζουν την άποψή τους, ο σύμβουλος ακροάσεων μπορεί «να παράσχει σε πρόσωπα, επιχειρήσεις ή ενώσεις προσώπων ή επιχειρήσεων τη δυνατότητα να υποβάλουν γραπτώς περαιτέρω παρατηρήσεις μετά την περάτωση της προφορικής ακρόασης». Επομένως, το δικαίωμα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του κατά τη διοικητική διαδικασία διαπιστώσεως παραβάσεως των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ μπορεί να ασκείται εφόσον διαρκεί ακόμη η διαδικασία.

Επιπλέον, το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 προβλέπει ότι πραγματοποιείται διαβούλευση με τη συμβουλευτική επιτροπή επί συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων πριν από κάθε απόφαση λαμβανόμενη κατόπιν διαδικασίας διαπιστώσεως παραβάσεως των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Όμως, η διαβούλευση αυτή αποτελεί το τελευταίο στάδιο της διαδικασίας πριν από την έκδοση της αποφάσεως. Επομένως, εφόσον η συμβουλευτική επιτροπή επί συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων

δεν έχει εκφέρει τη γνώμη που προβλέπει το άρθρο 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 επί του προσχεδίου αποφάσεως που της διαβίβασε η Επιτροπή, το δικαίωμα του αιτούντος ή του καταγγέλλοντος να λάβει γνώση των αιτιάσεων και να εκφράσει την άποψή του δεν μπορεί να θεωρείται ότι έχει παραγραφεί. Πράγματι, εφόσον η συμβουλευτική επιτροπή δεν έχει εκφέρει γνώμη, τίποτα δεν εμποδίζει την Επιτροπή να εξετάσει τις παρατηρήσεις τρίτων αλλά και να μεταβάλει τη θέση της λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές.

(βλ. σκέψεις 148-149)

7. Η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να περιορίζει με βάση απλές υποψίες σχετικά με μια ενδεχόμενη καταχρηστική χρησιμοποίηση των αιτιάσεων το δικαίωμα γνώσεως των ανακοινώσεων αιτιάσεων που προβλέπει το άρθρο 7 του κανονισμού 2842/98, σχετικά με τις

ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογήν των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ, υπέρ τρίτου αιτούντος ο οποίος δικαιολογεί βασίμως έννομο συμφέρον.

(βλ. σκέψη 189)

8. Η ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τους κανόνες των εσωτερικών διαδικασιών περί της μεταχείρισεως των αιτήσεων προσβάσεως σε φάκελο στις περιπτώσεις εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] ΕΚ, των άρθρων 65 και 66 της Συνθήκης ΕΚΑΕ και του κανονισμού 4064/89 του Συμβουλίου δεν θεμελιώνει ένα απόλυτο δικαίωμα εμπιστευτικής μεταχείρισεως των εγγράφων που ανήκουν κατά κυριότητα σε μια επιχείρηση και τα οποία η επιχείρηση αυτή ζητεί να μην δημοσιοποιηθούν.

(βλ. σκέψη 213)